

Prešernovo nagrado za študente Univerze v Ljubljani. Kasneje je prejel še nagrado Sklada Štefana Kovača in nagrado Sklada Borisa Kidriča. Bil je zunanji sodelavec Inštituta za geografijo A. Melika pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti in Geografskega inštituta Univerze v Ljubljani. Prvo pomembnejše delo predstavlja njegova doktorska disertacija "Ljutomersko - ormoške gorice", ki je izšla v samostojni knjigi. Delo predstavlja temeljni regionalnogeografski prikaz in tehten metodološki prispevek k regionalnogeografskim proučevanjem naših pokrajin. Žal kasneje dela v tej smeri ni nadaljeval. V naslednjih letih se je posvetil proučevanju trajnih kultur na Slovenskem (vinogradništvo, sadjarstvo, hmeljarstvo). V zadnjem obdobju proučuje probleme nerazvitosti v Severovzhodni Sloveniji in še posebej probleme socialnogeografske preobrazbe kot posledice melioracij in komasacij na primeru Ščavniške doline. V obeh primerih je ob poznavanju metodoloških in teoretičnih izhodišč sorodnih raziskav po svetu izdelal našim razmeram primerno metodologijo. S tem svojim delom je postal za ti dve področji vodilni slovenski geograf, upoštevan tudi v jugoslovanskem prostoru.

Izsledke svojega raziskovalnega dela je dr. Belec objavjal v Geografskem zborniku, Geografskem vestniku, Geographici Slovenici in Yugoslavici, Časopisu za zgodovino in narodopisje ter raznih kongresnih zbornikih. Njegova dela pa so objavljena tudi v inozemskih publikacijah.

Dr. Belec se udeležuje vseh strokovnih srečanj slovenskih in jugoslovanskih geografov, praviloma kot referent. Nastopa pa tudi na mednarodnih simpozijih in kongresih. Je član podkomisije "Rural Development in Highlands and High Latitude Zones" pri Mednarodni geografski zvezi. Strokovno se je izpopolnjeval na Univerzah v Münchnu, Regensburgu, Augsburgu, Marburgu a/L, Frankfurtu in Bayreuthu ter na Geografskem inštitutu Poljske akademije znanosti v Warszavi.

Povsem razumljivo je, da je dr. Belec, kot izredno dinamična osebnost, aktiven in ustvarjalen na svoji matični ustanovi, kjer je bil član različnih delovnih teles. Večkrat je bil uspešen predstojnik oddelka za geografijo. Vodil je Raziskovalni inštitut. Dvakrat je bil dekan Pedagoške akademije. Aktivno deluje tudi v okviru Univerze. Zelo aktivno se udeležuje v domačem geografskem društvu pa tudi v Zvezi geografskih društev Slovenije. Kot priznanje za svoje ustvarjalno delo je dobil zlato plaketo Pedagoške fakultete in državna odlikovanja.

Prof. dr. Borut Belec je danes nedvomno osrednja osebnost mariborske geografije ter priznan in spoštovan tudi v slovenskem merilu. Ob življenjskem prazniku mu sodelavci in prijatelji želimo še mnogo zdravih in ustvarjalnih let.

Vladimir Bračič

Ob šestdesetletnici Tatjane Šifrer

Letos pomladi je praznovala šestdesetletni jubilej Tatjana Šifrer, diplomirana geografa in bibliotekarska svetovalka v pokoju. Dolgoletna bibliotekarka v knjižnici Oddelka za geografijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani je petintridesetletno službovanje preživela prav v tej ustanovi, kjer je kot študentka druge povojne generacije študentov zaključila študij geografije. Z bogatim geografskim znanjem in strokovnim bibliotekarskim delom ji je uspelo urediti

knjižnico za geografijo na zavidljivo strokovno raven. Številne strokovne informacije je posredovala diplomiranim geografom kot začetnikom, študentom prvega letnika. Njena strokovna in svetovalna ter mentorska pomoč je marsikomu pomagala prebroditi prve korake univerzitetnega študija.

Tatjana Šifrer se je rodila 16. 3. 1931 v Celju. Njeno šolanje je prekinila vojna. Leta 1941 je bila izseljena v Kikindo, kjer je preživela vsa vojna leta. Tam je obiskovala nižjo gimnazijo, leta 1949 pa je maturirala v Ljubljani. Študirala je geografijo in leta 1953 diplomirala na tedanji Prirodoslovno-matematični fakulteti v Ljubljani. Z diplomsko nalogo "Bistriška ravan - regionalni pregled" je prejela študentsko Prešernovo nagrado. Leta 1954 se je kot asistent za knjižna dela zaposlila na takratnem Geografskem inštitutu Univerze v Ljubljani. Leta 1957 je opravila strokovni izpit za bibliotekarja. Leta 1970 je posatala višji bibliotekar, 1975. leta je napredovala v višjega bibliotekarja specialista in 1987 v bibliotekarskega svetovalca ter se s tem najvišjim bibliotekarskim nazivom leta 1989 upokojila.

Naša jubilarntka je orala ledino bibliotekarski stroki na Filozofski fakulteti. Bila je prva poklicna bibliotekarka na fakulteti. Knjižnico je pričela strokovno urejati že leta 1954. Uspešno je združila strokovno znanje geografije s sodobnimi načeli bibliotekarske stroke. Kot dolgoletni strokovni vodja je sprva sama, zadnjih deset let pa ob pomoči sodelavk, knjižnico uredila kot bibliotekarsko in dokumentalistično središče geografije. Brez skromnosti lahko trdimo, da je knjižnica za geografijo prerasla v temeljno knjižnico ne samo v Sloveniji, temveč tudi izven njenih meja. Njena zasluga je, da ji je uspelo urediti tekoče, ažurne kataloge, v katerih je zbrano vse bogastvo knjižnice za geografijo. Katalogizirala ni le monografskih publikacij, temveč je samoiniciativno že zelo zgodaj pričela katalogizirati strokovne članke iz domače in tuje geografske periodike ter revij sorodnih ved. Kataložne listke je po geslih razvrstila v abecedno-imenski katalog ter sistematski katalog. Slednji je urejen po regionalnem principu in tudi po vsebini, to je po sistematiki geografije.

Tatjana Šifrer je posvetila veliko časa razvoju informacijske dejavnosti. Načrtno je skrbela za obveščanje uporabnikov z novostmi knjižničnega fonda. Temu cilju so služili katalogi, Bilten knjižnice, ki je pričel mesečno seznanjati uporabnike z novostmi v knjižnici ter vsakodnevno svetovalno delo. Študente pvega letnika je načrtno uvajala v uporabo katalogov, knjižnih zbirk itd. Informacije o novostih iz geografske literature pa je naša jubilarntka posredovala tudi širšemu krogu geografov, zlasti šolnikom, katere je službovanje poneslo v različne kraje po Sloveniji in so marsikateri le na ta način dobili informacije o dogajanju na področju geografske literature. V obliki recenzij in knjižnih novosti je objavila preko petinštrideset prispevkov v geografski periodiki.

Pisala je tudi poljudno-geografske in strokovne prispevke v geografsko periodiko, predvsem v Geografski obzornik. Leta 1988 pa je v knjižni zbirki Pelikan izšla knjižica Svet ob Savi, kjer je na strokoven, toda mlademu bralcu razumljiv način, v geografski luči predstavila porečje Save. Posebej velja omeniti tudi njeno bibliografsko delo. Kot soavtor je uredila prva dva zvezka Slovenske geografske bibliografije za razdobje 1960-1965 in drugo za leto 1966. Rezultat večletnega bibliografskega dela je retrospektivna Bibliografija del o industrijski geografiji SFR Jugoslavije, ki jo je leta 1985 izdal Znanstveni inštitut Filozofske fakultete. Obsežna bibliografija z okoli 2000 bibliografskimi enotami je nepogrešljiv pripomeček vsem, ki se ukvarjajo z ekonomsko in posebej z industrijsko geografijo.

Obsežno geografsko znanje in dolgoletno delo z geografsko literaturo jo vzpodbuja tudi v

času upokojitve k pisanju novih prispevkov v geografsko periodiko. Želimo si, da bi se preko sto bibliografskih enot obsegajoča bibliografija Tatjane Šifrer povečala še za kakšno novo delo.

Ob njenem jubileju ne smemo prezreti njene strokovne dejavnosti izven oddelčne knjižnice. Delovala je kot knjižničar v upravnem odboru Geografskega društva Slovenije (1954-1968). Sodelovala je v delu knjižnične komisije Filozofske fakultete (1975-1984), dve leti (1982-1984) pa je bila predsednica omenjene komisije. Strokovno je sodelovala tudi v sekciji za univerzne knjižnice Zveze bibliotekarskih društev Slovenije.

Za svoje uspešno delo je Tatjana Šifrer prejela več priznanj. Leta 1972 pohvalo Geografskega društva Slovenije, leta 1983 priznanje Mladinske knjige in revije Pionir, leta 1986 Čopovo diplomu Zveze bibliotekarskih društev Slovenije ter leta 1989 veliko priznanje Filozofske fakultete. Utemeljitev za vsa ta priznanja, ki jih je prejela Tatjana Šifrer, lahko povzamemo iz nagovora ob podelitvi Čopove diplome: "Tatjana Šifrer prejme Čopovo diplomu za dolgoletno, odlično vodenje knjižnice Oddelka za geografijo na Filozofski fakulteti, za pionirsko delo in prispevek k razvoju knjižničarstva na Filozofski fakulteti v celoti, za publicistično in bibliografsko dejavnost ter za svetovalno, mentorsko delo s študenti in drugimi uporabniki geografske literature".

Jubilantki čestitamo in kličemo še na mnoga leta osebnega zadovoljstva in zdravja. Želimo ji, da bi izpolnila vse svoje skrite osebne želje, ki so se ji izmikale in ostale zaradi številnih obveznosti in skrbi za službo in družino neuresničene. Njene sodelavke pa bomo vedno znale ceniti njene prijazne prijateljske besede ter njen zgled in pomoč pri strokovnem delu. Slednje nam omogoča, da ob sodobnih tehnoloških pripomočkih še naprej gradimo in izpopolnjujemo geografsko knjižnico.

Čestitkam se pridružujejo številne generacije nekdanjih študentov, ki so bile deležne njene nesebične pomoči, vzpodbude, pa tudi tolažbe. Verjetno v Sloveniji ni geografa, ki bi imel toliko hvaležnih kolegov in kolegic, kot ravno Tatjana Šifrer.

Janja Turk

Ob 350 letnici rojstva J. V. Valvasorja (1641-1693)

Leta 1989-1993 smo razglasili za Valvasorjeva leta, za čas, ko se bomo bolj ali manj nepretrgoma spominjali tega "velikega Kranjca", topografa, polihistorja, izumitelja, rodoljuba in našega predhodnika številnih znanstvenih vej, tudi geografije. Splošnemu navdušenju leta 1989, ko smo se spominjali 300-letnice izida njegovega življenjskega dela *Slava vojvodine Kranjske* (proslave, simpoziji, razstave, obeležja) je sledila umiritev in obletnice njegovega rojstva ne v javnih in ne v strokovnih glasilih praktično ni bilo zaslediti. Res je, da se je v istem letu rojevala tudi samostojna Slovenija, toda tudi ti, veliki in deloma tragični dogodki nas ne bi smeli odvrniti od spomina na Valvasorja, ravno obratno, saj sta tako kultura kot znanost glavni korenini, ki držita pokonci samostojni narod. Geografi smo ob 300-letnici Slave stali bolj ob strani, ne Geografski vestnik, ne Geografski zbornik in ne Geografski obzornik niso Valvasorja niti omenjali. Prav je, da se tokrat mi spomnimo nanj.

Valvasorja označujemo predvsem kot topografa. Topografi 16. in 17. stol. so bili v današnjem